45ste jaar. — Nr 81.

Zaterdag 9 Juli 1898.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's diasdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centmen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad: **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 9 JULI 1898.

Van alles wat.

't Is dus wel verstaan : tusschen de socialisten zijn vijandschap, haat en oorlog onmogelijk : 't zijn broeders!

Ten bewijze : in *Vooruit* te Gent heeft verleden jaar de oproer schier aanhoudend gewoed : uitsluitingen, beschuldigingen, nog uitsluitingen stonden er aan 't orde van den dag. Het kwam hierop uit : de groote broer Anseele jaagt zijne kleine broerkens te zeer af : 't is een beul.

Voorbeeld : Een werkman schoenmaker moest naar achter gaan ; de ongelukkige durfde, kon, ja mocht niet omdat hij anders zijn werk niet afkreeg. Tot zelf de natuurlijke behoeften kan men daar niet voldoen door dat slafelijke zweetstelsel, zegt de socialist Braeckman, en die wist van de zaak.

*
* *

Even broederlijk kloppen de broeders socialisten op elkanders rug te Hornu, Pâturages, Quaregnon, Cuesmes en elders.

Nog een staaltje :

Een gezel, gewezen bediende van 't dagblad *Le Peuple*, had eene mededeeling aan den opstelraad te doen en ging naar de bureelen, wanneer hij door Serwij tegengehouden werd, welke hem den toegang verbood.

De jonge werker, steunende op zijn recht, ging door. Dit deed Serwij van woede schuimen en uitroepen : Ik heb u uit uwen post gezet, ik zal u uit de partij doen jagen !

Lieve broeders !

*
* *

De weduwe van den stichter der socialistische partij, Mme De Paepe, was in de ellende; men beloofde haar hulp, doch zij kreeg er geene ; zelf vertelt *La Bataille*, dat die weduwe, toen zij aan eenen rooden hoofdman onderstand vroeg, beleedigingen, zelfs slagen kreeg, en buiten gesmeten werd.

Echte socialistische broederliefde !

In 1897 staakten de werklieden van gezel Desideer Parmentier, machienbouwer, te Seneffe, den arbeid, omdat, onder andere, *zij den tijd niet krijgen om te eten !*

O Broeders !

*
* *

Nu mag de *Vrije Stem* van 25 Dec. 1897 wel zeggen van de socialisten :

O dwaze, gekke, fanatieke partij !

Nog zoo jong, en reeds wreed ! O arme, misleide werklieden! hoe wordt gij bedrogen!

De werkliedenpartij is een verpletteringstuig geworden : *« nooit kan zij verbroedering noch vrede brengen »*.

Ja wel, *Vrije Stem*, als de broederlijkheid zal bestaan in malkander dood te kloppen altijd broederlijk, ge weet wel !

*
* *

De beruchte Fransche revolutionnaire schrijver, H. Rochefort zegt : « Jaurès (de hoofdman der socialisten) is rijk : hij heeft vijf en twintig duizend frank inkomen. De socialistische leerlingen hebben veel woorden uit zijnen mond maar geenen cent uit zijnen zak gekregen. »

Integendeel, en ze zijn allen gelijk.

Iedereen kent de roode heeren van de Kamer, de provincie en gemeenteraden, die vroeger met eene gelapte broek en het haar door hun klak liepen, als zij nog geen socialisten waren, en aan wien de socialerij een schoon fortuintje gebracht heeft. Zoo loopen er genoeg te Brussel, Gent, Luik, Bergen, Charleroi, in het Center en ook elders.

*
* *

De spaansche liberalen hebben gebruik gemaakt van de onheilen die hun vaderland getroffen hebben, om het den persoonlijken dienstplicht op te leggen.

In het gewoel eener bewogen en verwarde zitting, heeft eene militaristische afgeveerdigde eene motie doen stemmen, welke de plaatsvervanging afschaft en het leger herinricht op voet van den persoonlijken dienstplicht.

Op dit oogenblik heeft het spaansche gouvernement wel aan wat anders te denken, want wat het vooral noodig heeft is geld, meer dan troepen.

De voorsteller der motie, in plaatst van aan zijn land noodige middelen te verschaffen, loopt gevaar het nog meer moeilijkheden op den hals te schuiven.

Maar, te oordeelen naar de meening der pers, zal de stemming wel een platonische wensch blijven, door geene poging tot verwezenlijking gevolgd.

Olie komt boven.

De Boeren die hier over honderd jaar zoo dapper streden tegen de fransche Sansculotten, en manmoedig bezweken in dien ongelijken kamp, werden vergeten of doodgezwegen.

Ter nauwernood heeft men hun in de bladzijden der geschiedenis een regeltje gegund ; of erger nog, veel schrijvers die er eene uur aan toewijdden, gebruikten deze nog om de Boeren te kleineeren, om hunnen strijd als eene roekeloosheid voor te stellen ; kortom, zij werkten ieverig met de redelooze wereld mede, om de waarheid onder te houden, en ze te bedekken met den schijnschoonen mantel van leugentaal, schimp en laster.

Ha ! hadden zij maar den kamp gewonnen, ge zoudt de pennen zien roeren, de lofbazuinen hooren schallen en de eerezuilen zien oprijzen hebben ; want zoo is de wereld : zij ziet maar naar den uitslag en laat streven van kant ; zij heeft hare schoonste lauwertakken voor de schitterendste gruwelstukken ; terwijl zij minachtend nederziet op het edelste pogen dat mislukt of verpletterd is, bijzonderlijk als er de godsdienst als drijfveer in gewerkt heeft, gelijk het met onze vrome Boeren het geval was.

Edoch, het was, het is, en het zal waarheid blijven : olie komt boven !

Wat er ook gepoogd en gewerkt is, om den Boerenkrijg te doen vergeten en diens geschiedenis te vervalschen, toch is het geenszins gelukt. Nauwelijks is het derde geslacht naeven dier dapperen groot en veerdig, nauwelijks is er eene eeuw verstreken, of in Vlaanderen en in de Kempen, in Braband en Limburg, overal waar de helden van 1798 leden, streden en bezweken, slaat het volk aan 't roeren, en roept het geestdriftig, uit volle borst : Leven de Booren !!!

Weldra zal er te Overmeire, te Hasselt, te Diest, te Bornhem, te Moll, te Gheel, te Meerhout, te Assche en in meer andere plaatsen, een machtige jubelzang plechtig dreunend de lucht instijgen, zullen er gedenkzuilen, blijvende en sprekende getuigen, uit den grond oprijzen, terwijl het volk uit honderd boeken en schriften, de volle waarheid over den Boerenkrijg zal leeren, en dat de boerenverachters, met leed in 't herte en spijt in de oogen, zullen moeten ondervinden, dat olie boven komt, en dat al hun boosaardig en valsch gewerkte verloren moeite is, zonder eenig blijvend uitwerksel, tenzij de knaging in hun eigen binnenste, achter te laten.

DE JAREN DER JEUGD.

« De jaren der jeugd zijn de kostbaarste des levens, » dit is eene spreuk waarvan wij de waarheid slechts begrijpen, als de jeugd vervlogen is. Als het te laat is, beseffen wij eerst goed de bedoeling dezer woorden. Wij herinneren ons dan het verledene, voor onzen geest zweeft als eene schim, die jonge lentetijd, waarvan wij vroeger de kostbaarheid niet kenden.

Gelijk de vlinder van bloem tot bloem rondfladdert en slechts gestreeld wordt door hare schoone kleuren, zoo doet ook de jonge mensch. Onbewust van de aardsche grootheden en van de hinderpalen die hij op zijne loopbaan kan tegenkomen, leeft hij, denkende aan niets dan aan zijne vermaken. Alles ziet hij aan, gelijk de glinsterende kleuren der bloemen, verdriet of kommernis kent hij niet, immers hij heeft zijne ouders die voor hem zorgen, hem voeden en eene goede opvoeding geven.

Maar helaas, hoevelen zijn er niet, die in plaats van dit geluk waar te nemen, slechts denken aan beuzelarijen, aan het woelige spel, aan zijne vermakelijkheden ?

Hoe kort zijn deze dagen, hoe vervliegen die uren, die tezelfderder tijd het geluk met zich slepen ! Gelijk de lente des jaars, verdwijnt ook de lente des levens. Zij is gelijk de bloem die, nauwelijks ontloken zijnde, geknakt wordt, om zich niet meer op te heffen. Ongelukkig degene die de jaren der jeugd niet waargenomen heeft, want de verdwenen tijd is niet meer in te halen.

Eens de jeugd voorbij, waakt geen ouderlijke arm meer over hem, gansch alleen is hij dan in de wereld, en de bloemen waarmede zijn weg vroeger bezaaid was, zijn in doornen veranderd. De schitterende kleuren der bloemen verleiden hem nog wel, maar hij moet het vergif dat zij inhouden maar al te dikwijls proeven. Hij dwaalt dan in de wijde wereld rond, gelijk het broze schip op de wateren des oceaans rondvaart, en wiens stuurman er de klippen of de rotsen niet van kent, noch zelfs de woestheid der baren ondervonden heeft.

Aan het Russische hof.

In de *Voix internationale* van Maart staat een stukje over het Russische hofleven uit de dagen van Alexander III, den vader van den tegenwoordigen czaar.

Nooit, zegt dat tijdschrift, leidde een souverein een eenvoudiger, burgerlijker en huiselijker leven dan hij. In het begin schonk hij aan de czarin in het geheel geen politieken invloed, maar leefde met haar op den meest ongedwongen voet. Als trouw echtgenoot beminde hij haar met hartstochtelijke liefde en onbegrensd vertrouwen, en als vader was hij bijzonder goed voor zijne kinderen. Alleen met de zijnen kon men in hem den despoot niet herkennen, hij was gelukkig en vroolijk, vooral in de eerste jaren zijner regeering, toen de herhaalde aanslagen der nihilisten nog geen sombere tint van vreesachtige zwaarmoedigheid aan zijn karakter hadden gegeven.

Naast dien keizer met zijn reusachtige gestalte, vormde de slanke, bevallige keizerin een groote tegenstelling. Maar het geluk van het keizerlijk echtpaar was niet van langen duur. Al te vroeg verdween de glimlach van de lippen van den vorst ; de zorg groefde in zijn voorhoofd een langen, breeden rimpel, die bij ieder nihilistisch complot dieper werd. Hoe dikwijls beproefde Maria Feodorofna niet met haar kleine hand dien rimpel weg te strijken ; Alexander bedekte dan met de blanke hand zijner gemalin zijn oogen, als om de bekommering te verdrijven, die hem van alle zijden bestormde ; en als zij hare hand terugtrok, was die bevochtigd door de tranen van den beheerscher aller Russen.

Naarmate de keizerlijke Hercules meer gebukt ging onder den last der regeering, zag de zwakke keizerin het veld harer werkzaamheden grooter worden, en langzamerhand schoven de zware, verpletterende zorgen der kroon gedeeltelijk van de schouders des keizers neer op die zijner jonge gemalin.

Meer en meer gekweld en voortdurend angstiger geworden, verschanste zich Alexander III in de diepste eenzaamheid. Maria Feodorofna volgde hem, en daar ontplooide zich de bewonderenswaardige toewijding dier edele vrouw, die, zich zelf vergetend, haar man wist op te beuren en met buitengewone geestkracht er in slaagde zijn zorglijken toestand voor hem verborgen te houden.

Dat was het tijdstip, waarop de czaar de veiligheidsmaatregelen om zich heen verdubbelde. Een militair cordon, dat steeds dichter werd, omgaf dag en nacht zijne residentie. Als hij uitreed, werden indrukwekkende militaire toebereidselen gemaakt, en schouder aan schouder stonden op straat de soldaten ; met razende snelheid reed het keizerlijk rijtuig tusschen hunne rijen door, als werden de paarden door angst voortgejaagd.

Toen kwam het spoorwegongeluk bij Borki, een vreeselijke ramp, echter niet van dien omvang, waarop de daders van den aanslag hadden gerekend. Waarom miste die moordpoging? Iederen keer als Alexander III op reis ging, stond een cordon schildwachten langs de rails, terwijl een peloton cavalerie links en rechts den trein volgde. De keizerlijke trein bestond altijd uit twee gedeelten, die in geen enkel opzicht van elkaar verschilden : dezelfde waggons en hetzelfde aantal waggons. In het eene gedeelte bevonden zich de czaar en zijn gezin, in het andere zijn gevolg. De twee treinen volgden elkaar op korten afstand en nooit van te voren werd bekend gemaakt in welk gedeelte de czaar plaats nam. En toch, ondanks die voorzorgsmaatregelen werden de czaar, de czarin en hun kinderen te Borki bijna het slachtoffer van een aanslag. De nihilisten hadden een helsch complot beraamd. Voor de statie van Borki werd de weg in dier voege ondermijnd, dat de ontploffing eerst plaats zou hebben als de laatste trein, waarin men meende, dat de czaar had plaats genomen, er over reed.

Bij toeval zat deze in den voorsten trein en toen deze op de gevaarlijke plek kwam, ontstond er toch, ondanks alle genomen voorzorgen, een gedeeltelijke ontploffing, die de waggons vernielde. De czaar vertelde later zelf de bijzonderheden van dezen aanslag aan den heer Persiani, later Russisch gezant te Belgrado, een der weinige staatslieden, die zelfs na dien aanslag het vertrouwen der souvereinen bleef genieten. Volgens Alexander III, had de geheele keizerlijke familie gedurende die reis het voorgevoel gehad van een naderend ongeluk ; eensklaps weerklonk een geweldige slag en alles vloog in stukken. « Aanstonds voelde ik, dat ik ongedeerd was, » vertelde de keizer, « maar de pijnlijke kreten der mijnen, die onder de brokstukken der wagens begraven waren, maakten mij bijna zinneloos. Ik vreesde bijna ze terug te zien. Hoe zou ik ze wedervinden? De herinnering aan den 13 Maart, die akelige, bloedige dag, kwam weer bij mij op ; ik zag toen het verminkte lijk van mijn vader... Zou mij nu een soortgelijk schouwspel wachten? De angst beving mij ; ik hoorde geen enkele hulp opdagen, alleen de pijn- en angstkreten mijner dierbaren troffen mijn oor en verscheurden mijn hart. Al mijn krachten verzamelend zocht ik mij tot allen prijs te bevrijden. Met vuistslagen vernielde en verbrijzelde ik alles wat mij in den weg stond, deuren of vensters, ik weet het niet... »

Eindelijk was de czaar vrij en stond in de open lucht naast het vernielde spoorwegrijtuig. Maar nu begon hij aan een moeilijker werk, de redding der zijnen. Een voor een riep hij ze bij hun naam en allen antwoordden te midden van den geweldigen warhoop. Op het geluid van hun stemmen afgaande, wist hij ze allen een voor een te bevrijden met eigen hand. En op zijn vreeselijken angst volgde de bedwelming der vreugde, nu hij allen in leven en nauwelijks licht gekneusd wedervond.

Maar dat spoorwegongeluk had een treurigen invloed op het zenuwgestel van den keizer. Op het oogenblik, wel is waar, was Alexander III zeer kalm en was de keizerin zoo opgewonden, dat men bij haar voor een zenuwtoeval vreesde. Maar korten tijd daarna veranderde dat : de gedwongen kalmte van den czaar maakte plaats voor een sombere neerslachtigheid, terwijl de czarin, de pijnlijke herinnering aan de spoorwegramp van zich afschuddend, spoedig al haar helderheid en veerkracht van geest terugkreeg.

Met buitengewone behendigheid en voorzichtigheid greep zij de teugels van het bewind, naarmate die uit de bevende handen van haar echtgenoot ontsnapten, en treffend was het om te zien, hoe die zwakke vrouw gedurende de laatste jaren haar Herculischen gemaal wist te leiden.

Het minste gerucht, een schaduw, die door het vertrek gleed, brachten de geschokte zenuwen van Alexander III in beroering ; slechts de tegenwoordigheid van Maria Feodorofna scheen hem gerust te stellen. Nooit verliet zij hem meer en men vraagt zich af, hoe haar lichaams- en geesteskracht haar zware taak konden torsen.

Sinds langen tijd had Alexander III zich niet meer in het openbaar vertoond, nauwelijks liet hij in zijn omgeving een klein aantal personen toe, van wier trouw men stellig verzekerd was. En nog ontving hij ze slechts in tegenwoordigheid der czarin, die hij niet meer kon missen en die hij als zijn schutsengel beschouwde.

Zelfs Von Giers, de beproefde diplomaat, vergrijsd in den dienst van zijn land, trof altijd de czarin aan de zijde van den vorst, als hij in het studeervertrek des keizers werd toegelaten. Later, toen Alexander III argwaan begon te koesteren, dat men het eten vergiftigen zou, dat hem werd voorgezet, nam de keizerin den last op zich, alles met eigen handen voor hem gereed te maken ; en toen de kwaal erger werd, zoodat de keizer de kamer en het bed moest houden, bewaakte zij hem zonder ophouden dag en nacht.

Professor Sacharjin, die naar St-Petersburg werd ontboden, vond den czaar slapende, en in zijn groote, krachtige hand drukte hij de kleine blanke hand van zijne vrouw, die naast het ziekbed zat. — Treffend beeld van de innige verstandhouding, die er bestond tusschen den overleden keizer en zijne gemalin.

Indische fakirs te Hamburg.

De gebroeders Hagenbeck hebben, behalve een Singhaleezen-dwergtroep, drie indische fakirs naar Hamburg gebracht, die onlangs voor een uitgelezen gezelschap hunne kunsten vertoonden. Naast de vertegenwoordigers der Hamburgsche pers, zag men geleerden, schrijvers, kunstenaars en vooral een aantal bekende en voorname « occultisten. »

De Indische fakirs, groote, flinke personen, leidden hunne verrichtingen in met eenige hartstochtelijke dansen, die het publiek onmerkbaar in eene soort van hypnotischen toestand brachten. En nu zagen de verblufte toeschouwers wezenlijk, hoe in de hand van een der geheel vrij staande fakirs zich eene bron ontwikkelde, die steeds opnieuw haar water deed ontspringen, hoe dikwijls de geheimzinnige beoefenaar der hoogere magie het kommeke, dat hij daartoe gebruikte, ook omkeerde.

Zij zagen, hoe een in verscheidene snippers gescheurd en geknipt turbandoek in de hand van den fakir weer tot een geheel samengroeide. De wonderbaarste dingen moesten echter nog komen.

De fakir neemt een steen in den mond en weldra ziet men van tusschen zijn lippen rookwolken en groote vlammen te voorschijn komen. Men brengt hem eene kom water, hij blaast er de vlammen tegen en in eenige oogenblikken begint het water te koken.

Dan neemt hij een mangopit en zaait deze in een hoopken aarde. Dansen en bezweringen nemen een aanvang en met tooverachtige snelheid ziet men uit het hoopken aarde een boomken opgroeien, dat bloemen en vruchten ontwikkelt en naderhand met zaadkorrels en met fijnvertakte wortels, die den geheelen aardhoop vasthouden, van nabij aan het publiek wordt vertoond.

De mangoboom (Mangifera L) is den Boedhisten heilig ; met zijne takken versieren de Brahmanen op feestdagen hunne hutten en zijne innerlijke natuur is de Indiërs sinds eeuwen bekend. Wordt de kiemkracht van de uitgezaaide mangopit door onbekende middelen bevorderd, of heeft men hier te doen met een goochelaarstruc? Wie vermag hierop het antwoord te geven ?

Na een aantal merkweerdige kleinere toovenarijen, die even ondoorgrondelijk schijnen, als de groote, komt eindelijk het beroemde verdwijnen van een mensch, een emotiewekkend schouwspel, dat vreemde gewaarwordingen teweegbrengt en met geen pen te beschrijven is.

De onbegrijpelijke, zinsbegoochelende techniek der fakirs, overtreft wezenlijk alles, wat ooit door Europeesche of Amerikaansche meesters der magie is vertoond. Een fakir brengt het publiek in een toestand van overspanning, door een man door de spierkracht zijner oogleden op te heffen en weg te dragen.

De voorstelling, door de fakirs te Hamburg gegeven, was overweldigend. Zij schijnt echter voor een grooter publiek niet geschikt te zijn, daar de verrichtingen der geheimzinnige Brahmanen vrouwen en zenuwachtige personen in onmacht doen vallen.

NIEUWS
uit de stad en de omstreken

De **E. H. Demal**, de eerbiedwaardige pastoor der Sint-Jansparochie in onze stad, heeft verleden dinsdag den vijf-en-twintigsten verjaardag van zijne priesterlijke wijding gevierd.

Mgr Rutten, Groot-Vicaris van Mgr den Bisschop van Luik, woonde het feest bij.

Bij deze gelegenheid zijn wij gelukkig den geëerbiedigden jubilaris te kunnen bedanken voor al het goed dat hij steeds in ons midden doet ; wij bieden hem onze innigste gelukwenschen aan en roepen hem, uit het diepste van het hart : *Ad multos annos !*

Lang moge hij leven !

PLEZIERTREIN
NAAR
OOSTENDE
BLANKENBERGE en **HEIST**
ZONDAG, 24 JULI.

HEEN.		TERUG.	
Tongeren	4.15	Heist	16.30
Piringen	4.22	Blankenberge	16.34
Jesseren	4.26	Oostende	17. 0
Borgloon	4.35	Oplinter	20.45
Houppertingen	4.42	Neerlinter	20.53
Ordingen	4.49	Zout-Leeuw	21. 1
Sint-Truiden	5. 0	Wilderen	21.26
Wilderen	5. 7	Sint-Truiden	21.33
Zout-Leeuw	5.15	Ordingen	21.45
Neerlinter	5.21	Houppertingen	21.50
Oplinter	5.29	Borgloon	21.57
Oostende	9. 0	Jesseren	22. 6
Blankenberge	8.55	Piringen	22.10
Heist	9.15	Tongeren	22.19

2e klas fr. 7. — 3e klas fr. 4.

Reizigers die te Oostende afstappen mogen met den pleziertrein terugkeeren uit Blankenberge of Heist en omgekeerd.

Tusschen 2 badplaatsen geschiedt het vervoer op de kosten der reizigers. Buurtspoorweg tusschen Oostende en Blankenberge.

Plaatsbewijzen verkrijgbaar van MAANDAG tot ZATERDAG in voormelde statiën en tot het aantal beschikbare plaatsen.

Abonnementskaarten niet geldig.

Vliermael. — « *Niet steeds is de liefde bestendig van duur* », zoo zong dichter Tollens.

Gelukkig dat er ook, en in grooter getal, voorbeelden van het tegenovergestelde zijn. Maar een voorbeeld dat wel uitzonderlijk heeten mag, is het voorbeeld van trouwe liefde dat Vliermaal de aanstaande week, op woensdag, 13 Juli, vieren zal.

Dien dag zal het zestig jaren geleden zijn dat de echtelingen Herm. Warnants en Anna Digneffe voor het altaar nederknielden en elkander het ja-woord gaven.

Vliermael bereidt zich ten feest voor die gelegenheid ; onze gemeente wil die brave ouderlingen een blijk van achting en genegenheid geven. Ten 8 ure zal de plechtigheid aanvang nemen.

Een stoet waar al de gemeentenaren aan zullen deel nemen, zal de gevierde jubilarissen te hunnen huize afhalen en met bevlagde wagens door de versierde straten en onder het dreunen der salvoschoten ter kerke vergezellen. Na de godsdienstige plechtigheid, aanbieding van den eerewijn, aflezing van een gelegenheidsdicht, triomphantelijke terugkeer naar huis, aanbieding van een mooi geschenk, enz. — Meer zullen wij er niet van aankondigen om niet reeds op voorhand de nieuwsgierigheid te bevredigen.

Houppertingen. — Met rasse schreden nadert de dag die hier op ieders lippen zweeft, namelijk van den festival die morgen zondag plaats heeft.

Een 15tal maatschappijen zullen aan den stoet deelnemen, die om half twee aan de statie gevormd wordt, om alzoo door de voornaamste straten des dorps te trekken, en zich vervolgens naar het schoollokaal te begeven, waar den voorzitters en bestierders den eere wijn wordt aangeboden.

Onmiddelijk daarna opening van den festival.

Ten half zeven trekking der premiën, die omtrent de 400 frank bereiken, een nog al aanzienlijke som in vergelijking met menige stad. Om zeven uren oplating van eenen luchtballon, en eindelijk om de feesten te sluiten, ten 9 ure 's avonds groote fakkeltocht.

Mocht de zon thans hare zoo onmisbare medewerking niet weigeren, zal onze zoo groote en volkrijke gemeente voorzeker te klein zijn om de samengestroomde vreemdelingen te bevatten, ook is er geene moeite gespaard om deze het onthaal zoo goed mogelijk voor te bereiden.

Nederheim. — GOUDEN BRUILOFT. — Zaterdag vierden de echtelingen Jan Tilkin en Maria Collard luisterrijk de 50e verjaring hunner

---

DE HUT
VAN
ONKEL TOM

30ste VERVOLG.

— Ik zie het, zegde Simeon met eenen zucht ; maar ik bid dat het zoover niet komen zal.

Ik wil niemand met mij of voor mij in gevaar brengen, zegde George nu. Als gij mij uwe kar wilt leenen en den weg beduiden, zal ik alleen naar de volgende schuilplaats rijden. Jim heeft reuzenkracht en is zoo dapper als de dood en de wanhoop ; en ik insgelijks.

— Dat is wel, vriend, zegde Phineas ; maar gij zult toch eenen voerman noodig hebben. Al het vechten zal met genoegen voor u worden gelaten ; maar ik weet een paar dingen van den weg, die gij niet weet.

— Maar ik wil niemand in ongelegenheid brengen, zegde George.

— In ongelegenheid ? herhaalde Phineas met eenen zonderlingen glimlach. Als gij mij in ongelegenheid brengt, wees dan zoo vriendelijk om het mij te laten weten.

— Phineas is een wijs en bekwaam man, zegde Simeon. Gij doet wel, George, met u naar zijn oordeel te voegen ; en, vervolgde hij, zijne hand vriendelijk op George's schouder leggende en naar de pistolen wijzende, wees niet al te haastig met de... jong bloed is heet.

— Ik zal niemand aanvallen, antwoordde George. Al wat ik van dit land vraag, is dat men mij met vrede laat, en ik zal vreedzaam heengaan ; maar, hij zweeg een oogenblik en zijn gezicht werd donker, er is eene zuster van mij op de markt van dat Nieuw-Orleans verkocht. Ik weet waartoe men haar verkocht ; en ik zou het aanzien dat zij mijne vrouw neme en haar verkoopen, terwijl God mij een paar sterke armen gegeven heeft om haar te verdedigen ! Neen, zoo helpe mij God ! Ik zal tot den laatsten ademtocht vechten, eer zij mijne vrouw en mijnen zoon krijgen. Kunt gij mij afkeuren ?

— Geen sterfelijk mensch kan u afkeuren, George. Vleesch en bloed kunnen niets anders doen, zegde Simeon. Wee over de wereld vanwege de ergernis ; maar wee over hen, door wie de ergernis komt.

— Zoudt gij in mijne plaats niet hetzelfde doen, mijnheer ?

— Ik bid dat ik niet beproefd worde, antwoordde Simeon. Het vleesch is zwak.

— Ik denk dat mijn vleesch in zulk een geval tamelijk sterk zou zijn, zegde Phineas, een paar armen uitstekende, die aan de zeilen van eenen windmolen geleken. Ik ben niet zeker, vriend George, of ik niet wel een kerel voor u zou vasthouden als gij eene rekening met hem hadt af te doen.

— Indien de mensch ooit het kwaad behoort te wederstaan, zegde Simeon, dan moet George de vrijheid gevoelen om dit nu te doen ; maar de leidslieden van ons volk hebben ons een meer uitmuntenden weg geleerd ; want de gramschap des mans wekt Gods gerechtigheid niet ; maar deze strijdt bitterlijk tegen den bedorven wil des menschen en niemand kan haar ontvangen dan zij aan wie zij gegeven wordt. Laten wij den Heer bidden dat wij niet verzocht worden.

— Dat doe ik ook, zegde Phineas ; maar als wij al te zeer verzocht worden, welnu, laten zij voor zich zien, dat is alles.

— Het is duidelijk dat gij geen Vriend geboren zijt, zegde Simeon met een glimlach. De oude natuur blijft nog tamelijk sterk in u.

Om de waarheid te zeggen, Phineas was een forsche, hardhandige boschman geweest, een geweldig jager en scherpschutter ; maar verliefd op eene bevallige kwakerin, was hij door de macht harer bekoorlijkheden bewogen om zich bij het gezelschap in deze streek te voegen ; en hoewel hij een eerlijk, nuchter en nuttig lid der gemeente was, en er niets bijzonders op zijn gedrag was te zeggen, konden toch de anderen niet nalaten een bijzonder gebrek aan zachtmoedigheid bij hem op te merken.

— Vriend Phineas zal altijd zijne eigene manieren hebben, zegde Rachel glimlachende ; maar wij allen denken toch dat zijn hart op de rechte plaats zit.

— Welnu, zegde George, is het niet best dat wij onze vlucht verhaasten ?

— Ik ben te vier ure opgestaan en heb allen spoed gemaakt, twee of drie uren voor hen, als zij vertrekken op den tijd dien zij afspraken. Het is in allen gevalle niet veilig te vertrekken eer het donker is ; want er zijn eenige booze menschen in de dorpen verder op, die genegen konden zijn om zich met ons te bemoeien als zij onzen wagen zagen, en dat zou ons meer ophouden dan het wachten ; maar met twee uren denk ik dat wij het kunnen wagen. Ik zal naar Michael Cross gaan en hem vragen om op zijnen harddraver achter ons aan te komen, en onderweg scherp uit te zien, en ons te waarschuwen als er een gezelschap aankomt. Michael heeft een paard dat de meeste andere paarden spoedig kan vooruitloopen ; en hij zou vooruit kunnen rijden en het ons doen weten als er eenig gevaar was. Ik ga nu Jim en de oude vrouw waarschuwen om zich gereed te houden en naar de paarden zien. Wij zijn een goed eind vooruit en hebben dus kans om in veiligheid te komen eer zij ons inhalen. Heb dus goeden moed, vriend George ; dat is niet de eerste maal dat ik met uw volk leelijk in het nauw ben geweest, zegde Phineas, terwijl hij de deur sloot.

— Phineas is schrander, zegde Simeon. Hij zal ook het beste doen dat voor u gedaan kan worden, George.

— Gij zult ons zeer verplichten, vriend George, met daarvan niets meer te zeggen. Wat wij doen, zijn wij volgens ons geweten verplicht om te doen ; wij kunnen niet anders. En nu, moeder, zegde hij, zich naar Rachel keerende, spoed u met uwe toebereidselen voor deze vrienden, want wij moeten hen niet vastende heen zenden.

Terwijl Rachel en hare kinderen bezig waren met koornkoek te bakken, ham en hoenders te braden en andere toebereidselen voor het avondmaal te maken, zaten George en Eliza in hun kamertje met de armen om elkander heengeslagen en in zulke gesprekken verdiept, als man en vrouw met elkander moeten hebben, wanneer zij weten dat zij over weinige uren voor altijd van elkander gescheiden kunnen worden.

— Eliza, zegde George, menschen die vrienden, huizen, land en geld en dat alles hebben, kunnen elkander niet zoo liefhebben als wij, die niets hebben dan elkander. Voordat ik u kende, Eliza, had niemand mij ooit lief gehad, behalve mijne ongelukkige moeder en zuster. Ik zag de arme Emily nog op den morgend toen de handelaar haar medenam. Zij kwam naar den hoek waar ik lag te slapen, en zegde : « Arme George, uwe laatste vriendin gaat heen. Wat zal er van u worden, arme jongen ? » En ik stond op en sloeg mijne armen om haar heen, en schreide en snikte, en zij schreide ook ; en dat waren de laatste vriendelijke woorden die ik in tien lange jaren gehoord heb ; en mijn hart verdroogde geheel en al, tot ik u ontmoette. En toen gij mij lief hadt, wel, het was bijna alsof iemand uit den dood werd opgewekt. Ik ben sedert dien tijd een nieuw mensch geweest. En nu, Eliza, zal ik mijn laatste druppel bloed geven, maar zij zullen u niet van mij afnemen. Wie u krijgt, zal over mijn lijk moeten stappen.

— O Heere, wees barmhartig ! zegde Eliza snikkende. Als Hij ons maar te zamen uit dit land wil laten komen, dat is al wat wij vragen.

Nu nam Rachel Eliza vriendelijk bij de hand en bracht haar naar de tafel, waarop het avondmaal gereed stond. Toen zij zaten, werd zachtjes aan de deur geklopt en daarop trad Ruth binnen.

— Ik kom eens even aanloopen, zegde zij, met deze kousjes voor den kleinen jongen, drie paar van lekker warme wol. Het zal zoo koud zijn, weet gij, daar in Canada. Houdt ge wel gouden moed, Eliza ? vervolgde zij, kwam de tafel om naar haar toe, en drukte haar hartelijk de hand, terwijl zij te gelijk Harry een kruidkoekje toestopte. Ik heb een pakje daarvan voor hem medegebracht, zegde zij, trekkende om het bedoelde pakje uit haren zak te krijgen. Kinderen, weet gij wel, willen toch altijd eten.

— O, ik dank u ; gij zijt al te goed, zegde Eliza.

— Kom, Ruth, ga mede aanzitten, zegde Rachel.

— Ik kan onmogelijk. Ik heb John bij het kleintje gelaten, en ik heb beschuit in den oven ; en ik kan geen oogenblik blijven, of John zal het beschuit laten verbranden en het kind al het suiker in zijnen pap geven. Dat is zijne manier zoo, zegde het kwakerinnetje. Goeden dag, Eliza, goeden dag, George ; de Heer geve u eene veilige reis. En daarmede trippelde Ruth weder de deur uit.

Een poosje na het avondeten kwam eene groote overdekte wagen voor de deur. Het was een heldere sterrennacht en Phineas sprong vlug van zijn bankje, om zijne reizigers te schikken. George kwam de deur uit met zijn kind op den eenen arm en zijne vrouw aan de anderen. Zijn tred was vast, zijn gezicht erostig, maar kalm. Rachel en Simeon kwamen ook buiten.

— Stapt eens even uit, zegde Phineas tegen hen, die reeds in den wagen zaten, en laat ik het achterste van den wagen klaar maken voor de vrouwen en het kind.

— Hier zijn de twee buffelhuiden, zegde Rachel. Maak de plaatsen maar zoo zacht als gij kunt, want het is toch hard genoeg, den geheelen nacht te rijden.

Jim stapte het eerst af en hielp toen voorzichtig zijne oude moeder, die zich aan zijnen arm vastklemde en angstig rondzag, alsof zij ieder oogenblik eenen vervolger verwachtte.

— Jim, zijn uwe pistolen in orde? zegde George, met eene zachte maar vaste stem.

— Ja, wel zeker, antwoordde Jim.

— En gij zult u niet bedenken wat te doen zal komen ?

— Ik geloof haast van neen, antwoordde Jim, zoo diep adem halende, dat zijne breede borst opzwol. Denkt gij dat ik moeder weder zal laten krijgen ?

Onder dit korte gesprek had Eliza van hare liefderijke vriendin Rachel afscheid genomen. Zij werd nu door Simeon in den wagen geholpen, en met haar kind naar het achtereinde kruipende, zette zij zich op de buffelhuiden neer.

De oude vrouw werd vervolgens in den wagen geholpen en naast haar geplaatst ; George en Jim zetteden zich op de harde bank in het midden en Phineas klom voorop.

— Vaartwel, mijne vrienden, riep Simeon van buiten.

— God zegene u ! was het antwoord van binnen.

En de wagen reed voort, ratelende en hotsende over den bevroren weg.

Door het stooten en het gedruisch dat de wielen maakten, was het niet mogelijk een gesprek te voeren. Men hotste dus uur op uur maar voort en voort, door lange donkere streken boschland, over uitgestrekte barre vlakten, tegen heuvelen op en in dalen af. Het kind viel spoedig in slaap en lag zwaar op den schoot zijner moeder. De arme oude vrouw vergat eindelijk haren angst, en zelfs Eliza bevond, toen het later in den nacht werd, dat al hare bekommeringen niet in staat waren om hare oogen het dichtvallen te beletten. Phineas scheen over het algemeen de levendigste van het gezelschap, en kortte zich den tijd van den langen tocht door het fluiten van deuntjes.

Tegen drie uren ving George's gehoor het gekletter op van snelle hoefslagen die achter hen aankwamen, en stiet hij Phineas aan den elleboog. Phineas hield stil en luisterde.

— Dat moet Michael zijn, zegde hij, ik meen het geluid van zijnen galop te kennen.

Hij stond op en keek oplettend den weg langs.

Nu kon men op den top van eenen heuvel een man te paard onderscheiden, die haastig aankwam.

— Daar is hij, geloof ik, zegde Phineas.

George en Jim sprongen beiden van den wagen, eer zij recht wisten wat zij deden. Allen zagen doodstil naar den verwachten bode. Hij naderde. Nu daalde hij in eene vallei af, waar zij hem niet zien konden ; maar zij hoorden toch de snelle hoefslagen al dichter en dichter bijkomen ; eindelijk zagen zij hem op den top eener hoogte, binnen geroep.

— Ja, dat is Michael, zegde Phineas, en zijne stem hoog verheffende, riep hij : Hola daar, Michael !

— Phineas, zijt gij dat ?

— Ja ! Wat nieuws ? Komen zij ?

— Vlak achter mij. Met hun achten of tienen. Dol van brandewijn, vloekende en schuimbekkende als wolven.

En terwijl hij dit zegde, voerde de wind den flauwen klank van galoppeerende ruiters aan.

— Stapt weer op, jongens, zegde Phineas. Als gij vechten moet, wacht dan tot gij een eind verder zijt.

(Wordt voortgezet.)